

המכון לחקר עם עולם

גורלה של ישראל מוסיף להיות נתון בידי ה'

בתור שליחיו של הקדוש ברוך הוא אנו מחויבים לעמנו בציון

מזה שלושה עשורים ויותר אנו מתבטאים על אודות דרכה הגורלית של ישראל - וכמצופה, עד עצם היום קריאת ההשכמה שלנו לא חוללה שום הד משמעותי. בדיוק כמו הכנסייה הנוצרית, מחדשדש גם עם ישראל במסורותיו ולא השכיל עוד להבין את קולות התוכחה המתריעים של נביאיו בתנ"ך. שכן בישיבות מוסיפים רק "לטחון מים", בעוד "אופיו" של העם, שבא לידי ביטוי בחיי החברה שלו, לא השתפר במאומה.

הרי שכבר ישעיהו יקירנו הליון בפרק הראשון בספרו, פסוק 4, על כך, כי מדובר ב – "עם כבד עוון". את מצבו המשיל לגוף אכול גידול סרטני מתפשט (פסוק 6). עיקר בעיית עמנו נעוץ באי-ההכרה באשמתו כי לא אוהה לדבוק בברית חסדו של הקדוש ברוך הוא. שכן על אילו זכויות נצביע לפני אדוני? כלום לא השקיע הקדוש ברוך הוא כל מאמץ כדי להוציאנו מעבדות מפרכת במצרים ביד רמה בהוליכנו דרך המדבר, ארץ צייה לא סלולה והושיבנו בארץ כנען לאחר כל ההתנגשויות עם התושבים המקומיים ובין היתר אף עם הפלשתים, האב-טיפוס לפלשתנים דאידינה? ואולם, דחיית המשיח ישוע, "אותו האיש" שממשיכים לגדף ברוח התלמוד וכיום גם בכתובות נאצה על גבי קירות כנסיות בירושלמים כ – "בן זונה", דחייתו זו הביאה עלינו אחרי הכל הן את חורבן בית שני והן את אובדן מולדתנו האהובה בארץ ישראל למשך כאלפיים שנה. גם רצח מיליוני אחינו היהודים באירופה במאה הקודמת אינו אלא מעיד על כך, שחסד האל פס מעלינו בהסתר פניו. להמשיך להתכחש לכך אינו אלא הונאה עצמית מסוכנת. גם העובדה, שזכינו לבנות מחדש את קיומנו בארץ האבות מאז 1948, אינה בזכותנו, אלא נובעת מנאמנותו של הקדוש ברוך הוא לבריתו ולהבטחותיו. על כן, מלווה אותנו אשמתנו עד עצם היום כצל. מסורתנות הרבנים אינה תוביל אותנו לאופקים חדשים. החרדה לאבד את "הדותנו" עדיין גדולה מרעיון ה – "מבראשית" הרוחני, שאינו יהיה אלא התמושות הרעיון המשיחי. בסירובינו המתמשך (לקבל את משיחתו של ישוע) תוסיף האשמה, שלא מצאה עוד את סליחת ה', לאכול ולהרוס את גוף-עמנו ותמשיך לשבש את חיי החברה שלנו. התוצאות הישירות מהתעלמותנו מהסדר-הישע של ה' היו בעבר הגלויות, ראשית זו בידי אשור, מאוחר יותר זו בידי בבל ולאחר דחייתו ומסירתו של ישוע המשיח בדמות "עבד-ה'" לידי הרומאים, זו שהביאו אלו האחרונים עלינו. ומעתה האשמה לא נותרה שלנו בלבד, אלא כביכול "התפשטה" דווקא גם על האומות הנוצריות, כדי כך, שהמלחמות הקטלניות ביותר בתולדות האנושות נלחמו דווקא במערב הנוצרי. שכן, אם חושבים על מלחמות הדת בכלל ובפרט על המלחמה בת שלושים השנה (1618-1648), אזי לא מתקבל הרושם, כאילו מדובר ב – "עם סגולה" חדש בעל רוח ה', כפי שרואה עצמה הכנסייה בהסתמך על כתבי הברית החדשה עד היום.

היתה זו היהירות המתחסדת ("גאון יעקב", קרי גאוות ישראל אצל עמוס ח' 7) הנפוצה על אף השואה הן בעמנו (גם כיום) והן בכנסיות שהעתיקו את זהותן ועצמיותן מהמסורת היהודית, אשר איפשרה את הלך הרוח האנושי כל כך ואת דרכי-פעולה אליליים מעין אלה. שהרי כשמסתכלים על "נסיכי הכנסיות" ובאותה מידה על הרבנים, שוב לא מתקבל הרושם, כי מדובר במשרתי-האדם על צרכיו הקיומיים-רוחניים, אלא בשליטים ואף רודנים על חייהם. המשיח ישוע לבדו בדמותו כ-"עבד-ה'", אותו היטיב ישעיהו הנביא לתאר בפרק נג' בספרו בצורה קולעת כל כך, הוא בעיני ה' גואלו האמיתי והיחיד גם, ובעצם אף בראש ובראשונה, של עמו, עם ישראל.

אלא שהיכן שלא נשמעת התוכחה וקריאת התשובה - הן בקרב ישראל והן בקרב האומות - לא תבוא שום התחדשות ותשובת הלבבות עד לה'. דרשות מתחסדות ללא התרעת גזרות ומשפט ה' אינן אלא מובילות לעוד נסיונות ועוונות. ואמנם, מכות ה' בזמן הזה אינן מוצאות עוד פרשנות לא בקרב הנוצרים ואף לא בקרב עמנו. אי לכך נשארים גם הפצעים על גוף עמנו כמו חבורות ומכות טריות שלא טופלו. וכמה פעמים בתולדותינו החריבו נוכרים את ארץ בחירת-ה', בה אנו שוב רשאים לחיות! ושוב תובעות גם בימינו אומות העולם, כי עלינו להחזיר שטחים שנכבשו אך בגלל תוקפנות שכנינו המתמשכת, מדינות-ערב, לידי יריבינו החדשים-ישנים אלו בתרחיש ידוע מראש. כי מאז שהחזרנו בשנת 2005 את רצועת עזה לידי הפלשתים של ימינו, רק קצרנו מחדש שנאה ואיבה!

הבה נפסיק אם-כן סוף-סוף להצהיר על עצמנו כ- "עם קדוש". משום שהן המצב מבית והן זה מבחוץ אינם נראים מבטיחים כלל. אויבינו המסורתיים שוקדים על התחמשות בנשק בלתי קונבנציונלי להשמדה המונית. והאיש החלוש בוואשינגטון אינו מצטייר כדמות המנהיג המסוגל למנוע מאיתנו את הגרוע מכל. רוסיה מספקת לאויבינו את אמצעי החימוש ואירופה עדיין מתאמנת לתפקיד המתווך הניטרלי, בעוד אסון האירוי בינתיים רק ממחיש עד כמה אירופה זו עצמה הפכה להיות חסרת מנהיגות ודרך!

הבערות הכללית מתפשטת

לאלכוהוליסט קשה להודות בהתמכרותו. הוא יודע כי עליו להיגמל. ולא, הוא עתיד להיהרס פיזית ונפשית. אולם בשלב ראשון עליו להודות בכישלונו. באותו אופן היה על עמנו לימוד-הסבל ללמוד את לקחי העבר סוף כל סוף. שכן גם העובדה, שבימינו צבא אויבינו שוב מוסיף לצמוח, אינה סותרת את השגחת ה', שהרי "לא תיפול אף ציפור ארצה מבלי השגחתו" (מתי, י' 29). לצערנו, הרבנים אינם כה נבונים וחכמים כפי שהם עצמם חושבים. ואותו דבר ניתן להגיד על התיאולוגים הנוצרים אשר "בתורת התחליף" (כאילו מחליפה מעתה הכנסייה בתור עם-סגולה רוחני חדש את עם ישראל האתני) הפקיעו את כל הבטחות הישועה שניתנו לעמנו מאת ה' לעצמם, וזאת, אף על פי שהכנסיות מעולם לא ייצגו והגשימו את אהבת המשיח ישוע באופן אמין כלפי הזולת באשר הוא בכל עת. ועל כן חשיבותו של רעיון "השארית" בעיני הקדוש ברוך הוא, הן בקרב עמנו, שבו על פי נבואתו רק אחד מכל עשרה ייוותר בסופו של תהליך-"אחרית-הימים" (ישעיה ו' 13 ועמוס ה' 3), והן בקרב האומות, אותם ישפוט. בספר ישעיהו לבד נמצא מושג "השאר" או "שארית" כ-27 פעמים. זכותו של הקדוש ברוך לבחון ולשפוט בין מאמיניו. כל "שכירי-היום" מבין התיאולוגים הנוצרים אך גם מבין החרדים ייכרתו בגזרות האחרונות שבאחרית הימים (השו' גם דברים כח' 62) ונשאלת באמת השאלה, מה כל האברכים החרדים לומדים ומשננים שם בישיבותיהם מבלי להגיע להבנת משמעותו ותוכנו של התנ"ך. זה מזכיר יותר מעין שטיפת מוח או שינון איזו מנטרה האומרת: "אנו עם הסגולה וממילא בדרגה גבוהה יותר וטובים יותר מכל יתר הגוים". ולמרות שגישה זו הופרכה בתולדות עמנו בעליל, לא הפקנו מכך שום לקח נוקב עד כה. אי לכך, על כל אחת ואחד מקרב עמנו לשוב אל משיחו-גואלו, אשר שנא כיום באותה מידה כמו לפני כמעט אלפיים שנה.

האלוהים בתפקיד "סוכן מדיח"

ישראל כשלו בעבד-ה' אשר "לא תואר לו ולא הדר ונראה ולא מראה ונחמדהו" - אצלנו היהודים. עד עצם היום הוא בגדר "נבזה ולא חשבנוהו", "איש מכאובות וידוע חולי". וכך דווקא "אנחנו חשבנוהו נגוע מוכה אלוהים ומעונה", בעוד שהוא בעצם "מחולל מפשעינו מדוכא מעוונותינו", כך שדווקא בקללת צליבתו הוא סלל לנו בתור "שה-הפסח" המושלם את הדרך אל הגאולה. "מוסר שלומנו עליו ובחבורתו נרפא לנו" (ישעיהו נג' 5-3). וכל עוד אנחנו לא נעפיל אל ההכרה הזאת, נמשיך להתקיים בגדר "כולנו כצאן תעינו איש לדרכו פנינו" כפי שחזה זאת כבר ישעיהו. ואת משמעותו של קיום מעין זה למדתי מנסיוני בתור רועה צאן בקיבוץ אילת השחר (בשנת 1965). שכן בלא נוכחותי היו 364 הכבשים הופכים לטרף קל לחיות הבר ולשוודדי דרך. כיבשה אחת אף הצילה את חיי, כאשר חסמה את דרכי, ולא, הייתי דורך על הנחש הארסי ביותר באזור. גם כך יכול ה' לעשות שימוש בחיה, כדי שלא יאונה לנו כל רע - וכך גם ידע לשמור עלי בעת שזאת עמנו הקטלנית בגרמניה הנאצית, בה ראו עיני את אור העולם הזה.

וכשם שהמשיח ישוע היה "לאבן נגף ולצור מכשול לשני בתי ישראל" (ישעיהו ח' 14), כן הופכת ישראל כיום

יותר ויותר לאבן נגף ולצור מכשול ליתר אומות העולם. והיה זה אחינו זכריה הנביא שהתנבא בדיוק כך על העתיד להתרחש באחרית-הימים, כאשר הודיע בפרקים יב' ויד' כי "אספתי (קרי האל עצמו) את כל הגוים אל ירושלים למלחמה" ו – "אנוכי שם את ירושלים סף-רעל לכל העמים סביב" בכוונה להפוך את מדינתנו ל – "אבן מעמסה לכל העמים". "כל עומסיה", כגון כל מתכנני "תוכניות שלום" מטעם אומות העולם, "שרוט ישרטו". הנה כי כן, יעלו כל מאמצי השלום מטעמים של פוליטיקאים יהירים בתוהו ויאבדו. גלות עמנו שנמשכה כאלפיים שנה בין הגוים "בעידן-האומות" היתה גם ביטוי לחרון אפו של ה' על ישראל ובו בזמן מבחן עבור הנצרות היהירה והבוטחת בעצמה. ורק מתי מעט נוצרים ימלטו מאסונות המלחמה והטבע העתידות עוד להתרחש. ולא יעזור לנו אף "לשמור רק שתי שבתות" כפי שנטען בספרות התלמודית, כדי להימלט מכך. הקדוש ברוך הוא מסתכל על לב העם ועל לבו של כל אחת ואחד מאיתנו, שכן הברית החדשה הנה ברית-דעת, מאחר שישראל הפרה את הברית שאלוהינו כרת עימנו במעמד הר-סיני (ירמיהו לא' -31). (34).

העם הזה כל הזמן רק מדבר על "הברית" (ישעיהו ח' 12)

מגידי עתידות, יידעונים ומקובלים זוכים גם היום כמו בעת העתיקה לעדנה בארץ ציון ומשחיתים את נפשות האזרחים. שכן הקדוש ברוך הוא הבטיח לנו ברית-שלום אשר אף תהיה ברית-עולם (ישעיהו נד' 10; נה' 3; יחזקאל לד' 25). ואולם, מכיוון שישראל ממשיכה לחפש את הגאולה במסורת התלמודית שאינה מכילה את "דבר-ה'", עתידות להתרגש עלינו מכות ה' האחרונות יחד עם המנהיג, משיח-השקר, שיתמר לכתר מלכות דוד.

ואולם, "מי האמין לשמועתנו זרוע יהוה על מי נגלתה?" אלו שמפגינים את חסידותם בלבוש ובסמנים חיצוניים לא מסוגלים להבין את אותות הזמן הזה. אותו דבר ניתן לקבוע לגבי נציגי הכנסיות, משום שלא תפשו את ישראל כאות המובהקת לתחילת עידן "אחרית-הימים" המקראי (הצד האוניברסלי של מטבע "אתחלתא דגאולה" היהודי כביכול), לאחר שהפקיעו את תואר "העם הנבחר" לעצמם. זו גם הסיבה לכך, שיחטאו לעם בציון פעם נוספת, רק כדי להביא על עצמם את חרון אפו של הקדוש ברוך הוא. זכריה הבהיר בספרו, בפרק יד' 12-13, שזה יקרה על ידי אסון גרעיני "וזאת תהיה המגיפה אשר יגוף יהוה את כל העמים אשר צבאו על ירושלים" ככתוב שם. במסע המלחמה הזה נגד "המעט מכל העמים", ישראל, יינתן לעמים חסרי-האל הללו "סף-רעל", אותו ישתו למותם. ובל נתעה: באלוהים אין להתל, כפי שלמדנו על בשרנו במרוצת תולדותינו. ולכן, "צדקת-יהוה" אף לא תעצור דווקא לפני דלתות הנוצרים שנגלו כנוצרים-למראית, מכיוון שמעולם לא התנהגו בהתאם ליעודם המשיחי הנעלה. אני חוויתי על בשרי עוינות רבה מצד נוצרים רבים בגרמניה ובמקומות אחרים באירופה. הם נהגו בי כאוות נפשם. ורק מתי מעט עמדו לצדי. "עידן-האומות" (במשך גלות עמנו) ממילא גם היווה תקופת מבחן עבורם והם הוכיחו שלא היתה בהם הבגרות הרוחנית למלא אחר הצו המשיחי הנעלה לאהבה את הזולת באשר הוא ואף את האויב! ואמנם, גאולת-ה' שבידי משיחו מוצעת לכל בן אדם באשר הוא, אך באחרית-הימים שוב נפתח הליך של הפרדה בין טוב ורע. וגם הנוצרים שנזורו מאחרי ה' שוב בוחרים להם שליטים ומנהיגים אנטי-משיחיים כפי שהריעו אף התיאולוגים בזמנו לרוצח-ההמונים אדולף היטלר (ימש). גם האקומניזם בנוסח האפיפיור החדש, פרנציסקוס הראשון, אינו אלא המשך תרבות-רעה של טיטוא הרוע אל מתחת לשטיח, כיוון שאף "הרפורמטור" לותר לא היה אלא שונא-יהודים מוצהר שיחד עם אחרים אחראי לרדיפות היהודים בתקופתו ומקור השראה של כאלה שבאו אחריו. כך הטיל עוד יוליוס שטרייכר, אחד המו"לים של בטאון הנאצים "דר שטורמר", בהגנתו במשפטי נירנברג את הקולר על אותו לותר וקריאתו לרצח היהודים. היו זמנים שהגרמנים קראו למלחמה "טוטלית" על העמים האחרים והתוצאה היתה שהפכו בעצמם לקורבנות המלחמה הזו. כי באלוהים אין להתל!

ולהבדיל, כיום שוב נותרה ארץ ישראל נחלה לא וודאית בעליל, על אף שיהודי העולם מחשיבים אותה לחוף מבטחים אחרון. זאת, כיוון שהקדוש ברוך הוא רואה דווקא במשיחו ישוע את "פוליסת הביטוח" לארצו ועמו ישראל - וכך אף מעבר לקיום הפיזי. טראומת השואה עודנה מרחפת מעלינו. וכשם שלא נתנו אמון בדיבור על "האביב הערבי" באזורינו, כן אנחנו לא מזהים שום ערבות הדדית וסולידריות אמיתית מצד קהיליית אומות העולם עם גורל עמנו לימוד-הסבל כאן בציון. נהפוך הוא: אני עד לשנאת יהודים מחודשת וגוברת בעולם כולו. היתה זו לא רק הכנסייה בכל המאות שציירה את היהודי כנציג השטן (ואף כשטן עצמו), אלא המוני פשוטי העמים הונעו ושוב מונעים מדעות קדומות כנגד "היהודי" עד עצם היום הזה. למגמות האלה נתתי ביטוי בצורה ברורה ומרחיבה את יריעה כבר לפני מספר שנים בספרי על "האנטישמיות - אתמול

והיום". אלא שללא תשובה אל משיח-צדקנו ישוע, ישראל אינה תזכה לביטחון ולשלום-אמת הנכספים.

וכפי ששיגר בזמנו הנביא הושע התרעה אחרונה אל עמו ישראל (ט' 9-1), עשה כך גם הנביא יואל אל כתובתם של כל העמים (ד' 1-16). נבצר מאתנו מטעמי עלויות לצטט כאן את כל המקומות הרלבנטיים בתנ"ך ולכן אנו רק מצביעים עליהם. ואם אין בידיכם את ספר המקרא השלם, אזי יש באפשרותכם להזמין אצלנו ללא כל תשלום. את הקריאה ואת הלימוד אנו נשאיר לכם, אבל דעו כי תבוא העת וקוראי שורות אלה יחפשו אחרי תשובות לכל האסונות והרעה אשר תפקודנה את עמנו - ולא ימצאו עזר בכל העולם הזה.

הצעתנו יקרת-הערך וללא כל תשלום

באמצעות 89 מודעותינו שפרסמתי במשך עשרות השנים האחרונות ביקשתי להתריע בפני עמי מפני הצפוי לו ולקרוא לתשובה. ומי שלא מתאוה לשמוע ייאלץ לחוש על בשרו את משמעות התעלמותנו מדבר-ה'. על כן אנו מתכבדים להציע לכל המעוניינים אולי בפעם האחרונה את ספר המקרא השלם, הכולל את הברית החדשה כמסמך רוחני ממעלה עליונה של תולדות עמנו שמחבריו היו רובם ככולם יהודים שכתבו בראש ובראשונה אל אחיהם היהודים. כמו כן, ואף זאת ללא כל התחייבות או תשלום, את ספר התיעוד "ייעודו ועתידו של עם ישראל", פרי עתו של מחבר שורות אלה.

אנו מציעים לכם ללמוד אצלנו על המשך מפת-הדרכים של אלוהינו כפי שהוא הנחילה לנו בדברו שבמקרא. אנו מצפים לפניותיכם ואל תהיו מופתעים אם מצוקת ישראל תוסיף ותגבר.

בברכה

המכון לחקר עם עולם

קלאוס משה פילץ, יו"ר ומחבר

ת.ד. 8503

61084 תל אביב

המחבר, קלאוס משה פילץ, בן 77 וניצול שואה, הנו פובליציסט. מאמרו זה פורסם בשפה הרוסית בעיתון "וסטי" היום, ב-9 במאי 2013.